

Hồi 111

Tái Ngộ Quát Thương Sơn

B

ạch Vân Phi không hiểu sư phụ mình mang ba quyển Quy Nguyên Mật Tập đi về phương nào, nàng vỗ vai Lam Tiểu Điệp bàn luận :

- Điệp muội ! Chúng ta cần đi tìm sư phụ ! Vẫn biết với võ công của sư phụ thì chắc chắn không ai làm gì nổi. Nhưng người không mang ba quyển Quy Nguyên Mật Tập về đây thì sợ có thể là...

Nói đến đây, Lam Tiểu Điệp như hiểu ý vội ngắt lời :

- Đại tỷ tỷ ! Chớ nói nữa ! Chúng ta cần phải đi tìm thân phụ kéo trở mắt.

Vừa dứt lời hai người vội phóng mình bay thẳng ra ngoài sơn cốc.

Lúc bấy giờ trời đã tối sẫm, chỉ nghe tiếng đế nỉ non, hòa lẫn với tiếng cuốc kêu náo ruột. Ba người, kẻ trước người sau, lặng lẽ phóng mình trong đêm tối. Ra khỏi sơn cốc chừng vài dặm đường bỗng nghe bên mé đường có tiếng thở than thê thảm.

Ba người liền dừng chân lại, lắng tai nghe ngóng một hồi lâu rồi vội vã chạy qua mé đường đó.

Đến đây ba người thấy một bóng người đang đứng dưới đáy hố. Bạch Vân Phi nhìn kỹ thì bóng người kia chính là Lam Hải Bình. Ba người vội vã chạy đến, trông thấy ông đang cầm ba cuốn Quy Nguyên Mật Tập, mặt mày buồn bã.

Lam Hải Bình than thở :

- Ôi ! Có lẽ ta phải ân hận suốt đời vì ba cuốn kỳ thư này. Chính nó đã làm cho máu chảy thành sông, xương phơi đầy núi.

Nói đến đây ông toan ném ba quyển sách xuống dòng suối kia, mặc cho nước cuốn trôi đi mất.

Bạch Vân Phi thấy vậy giật mình vội vàng nhảy tới.

Lam Hải Bình có nội công tuyệt thế, có một tinh thần minh mẫn, nên mới vừa nghe tiếng động ở đằng sau liền quay lại, vụt bay ra trước hơn năm trượng.

Bạch Vân Phi miệng gọi sư phụ không ngớt rồi nhanh chân nhảy tới.

Tiếp đó Lam Tiểu Điệp cũng vừa đến, kêu thân phụ.

Lam Hải Bình chịu không nổi dừng chân lại, quay nhìn hai người với vẻ mặt trù ố.

Bạch Vân Phi quỳ xuống ôm đầu gối của Lam Hải Bình năn nỉ :

- Sư phụ ơi ! Nếu chúng con có việc gì lầm lỗi xin sư phụ chỉ bảo, chớ bỏ rơi chúng con tội nghiệp.

Trước cử chỉ của Bạch Vân Phi, Lam Hải Bình cảm thấy lạnh mình, mồ hôi toát ra như tắm. Lam Hải Bình lui lại một bước chấp tay thưa :

- Xin Lang Đại Công Chúa hãy đứng lên! Nếu Công Chúa làm như vậy lão phu sẽ chết ngay tức khắc...

Dứt lời, Lam Hải Bình đưa tay đỡ Bạch Vân Phi lên.

Đôi mắt cầu khẩn của Bạch Vân Phi đắm đắm nhìn sư phụ một lúc rồi than thở :

- Xin sư phụ hãy để cho dĩ vãng trôi đi như mây khói. Từ nay sư phụ đừng gọi như thế nữa. Lang Đại Công Chúa của ngày xưa coi như đã chết trong thâm cung rồi. Ngày nay con chính là Bạch Vân Phi do ân sư chỉ giáo.

Lam Hải Bình nghe nàng khẩn thiết như vậy, quá kinh hãi nói không ra lời.

Bạch Vân Phi nắm chéo áo của Lam Hải Bình mân mê một lúc rồi khẽ nói :

- Sư phụ ! Hãy cùng chúng con đi về Thiên Cơ Thạch Phủ.

Lam Hải Bình miễn cưỡng bước theo Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp. Ông vừa đi vừa cúi mặt xuống ra vẻ suy tư nghĩ ngợi nhiều lắm vậy.

Đi gần đến Thiên Cơ Thạch Phủ, chợt thấy lửa cháy đỏ rực một góc trời. Ngoài ánh lửa có bóng người đông đảo.

Mã Quân Vũ thấy vậy liền rút kiếm ra thủ thế đề phòng.

Lửa cháy một lúc một lan dần, phút chốc đã biến thành một đồng lửa. Người ta nghe tiếng lửa cháy hòa lẫn với tiếng la hét vang rền.

Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp đoán biết hành động của Thiên Long Bang quyết đến đây trả lại mối thù xưa và đồng thời cũng cố lấy cho được ba cuốn Quy Nguyên Mật Tập.

Lam Hải Bình thấy vậy liền giao ba cuốn kỳ thư cho Lam Tiểu Diệp.

Lão nói :

- Diệp nhi ! Con hãy giữ lấy ba cuốn kỳ thư này. Ta cần phải ra sức đại khai sát giới ngay bây giờ.

Vừa dứt lời, lão ré lên một tiếng chấn động không gian như mãnh hổ vồ mồi, rồi vụt bay vào đám người đang xôn xao trong đám lửa.

Lam Hải Bình vung tay vận chưởng như gió, bay lẹ như tên. Chỉ trong khoảnh khắc cuộc hỗn chiến đã diễn ra vô cùng nguy hiểm. Ánh đao kiếm bay rợp trời, tiếng hét la vang trời dậy đất. Thế mà Lam Hải Bình vẫn bình tĩnh thản nhiên không chút nao núng.

Các cao thủ của Thiên Long Bang ào tới mỗi lúc một đông, vây Lam Hải Bình vào giữa. Lam Hải Bình bay lên, lộn xuống, đỡ qua đánh lại một cách lanh lẹ. Ông ta giáng xuống nhiều chưởng chí mạng, làm cho những kẻ háo thắng phải bị văng xa ba bốn trượng. Lam Tiểu Diệp cầm ba cuốn kỳ thư đứng xem sững sốt. Thì bỗng nhiên nàng cảm thấy một luồng kinh phong từ sau lưng nàng xông tới. Nàng vội nhảy trái qua hơn bảy bước.

Tô Hùng toan đánh một chưởng bất ngờ nhưng không kết quả, bèn phóng thêm một đường kiếm Phát Vân Kiến Nhật.

Tay mặt của Lam Tiểu Diệp phải giữ ba cuốn kỳ thư, chỉ còn tay trái đưa ra ứng chiến. Tuy thế đối với công lực của Tô Hùng, nàng đã thừa biết nên không có chút sợ sệt.

Chưởng trái của nàng đột nhiên đánh ra thế Ngọa Đoái Phân Vân, tức thì một luồng khí xông ra, tống thẳng vào mặt Tô Hùng, khiến cho hấn kinh hãi, rút kiếm về, thối lui hơn hai bước đứng trơ như tượng gỗ.

Tô Hùng nộ khí xung thiên diễn ra Liên Hoàn Tam Tuyệt chiêu. Luồng kiếm này loang loáng như kim cương, tấn công muôn đường vạn nẻo, thật lợi hại vô cùng.

Lam Tiểu Diệp cũng cảm thấy uy lực quá mạnh. Để chống đối lại chiêu thế này, nàng phải dùng một lượt hai chiêu Du Ngư Huyền Cang và Kim Tư Xuất Đoạn.

Tô Hùng suýt nữa bị thương nên phải thu kiếm về không dám tấn công nữa.

Lúc bây giờ Bạch Vân Phi đã nhảy vào biển lửa trợ lực cho Lam Hải Bình để đánh với Tô Bằng Hải và Ngũ Kỳ phân cuộc.

Trong lúc hỗn chiến, chợt nghe ở trong núi phát ra một tiếng la thất thanh, khiến ai nấy đều sửng sốt.

Mã Quân Vũ đoán biết có việc không hay xảy ra, toan chạy vào núi thì bỗng thấy Đỗ Duy Sinh cấp Lý Thanh Loan từ trong núi bay ra, cánh tay trái của hắn gài kín trên Mạch Môn huyết của nàng.

Mã Quân Vũ thấy thế lạnh lòng. Chàng chỉ lo cho tánh mạng của Lý Thanh Loan, không còn kể gì đến chết sống nữa. Mã Quân Vũ cắn chặt hai hàm răng, lao mình tới đâm Đỗ Duy Sinh.

Đỗ Duy Sinh nghe sau lưng có tiếng giẫm, liền rút thanh trúc trượng, múa nhanh như chong chóng, phát ra một luồng sáng xanh để đỡ đường kiếm của Mã Quân Vũ.

Đỗ Duy Sinh quát :

- Thằng bé kia chớ có hỗn láo ! Nếu mi còn ra tay nữa ta sẽ bóp nó chết bây giờ.

Chàng nghe vậy, rút kiếm về đứng im không dám nhúc nhích.

Lam Tiểu Diệp toan ra tay giải cứu thì Đỗ Duy Sinh đã bóp thêm vào huyết đạo của Lý Thanh Loan khiến nàng dẫy giụa, mồ hôi toát ra theo mái tóc huyền, chảy xuống ướt đầm chiếc áo màu.

Dưới ánh trăng lơ dờ, da mặt nàng trắng dợt, hai hàm răng cắn chặt, đôi mắt mơ màng, lộ vẻ đau khổ đến tột cùng.

Bạch Vân Phi, Lam Tiểu Diệp, Mã Quân Vũ đứng trước biến cố này ai cũng cảm thấy bối rối không dám hỗn chiến ngay, đành thủ thế chờ cơ hội ra tay giải thoát.

Trong lúc ấy, chợt có một bóng đen lướt tới, Đỗ Duy Sinh toan quát gậy ra đánh thì bỗng nghe Tô Bằng Hải quát một tiếng rồi nhảy tới tung gậy ra thành một màn ảnh như núi bao trùm bóng đen kia.

Thân thủ của người này không vừa, đang ở trên không mà có thể hít vào đơn điền chánh khí rồi vung tay ra một chưởng, tống thẳng vào màn gậy của Tô Bằng Hải.

Bóng kia nhờ sức phải chấn đó tung mình bay cao thêm lên.

Công lực của Tô Bằng Hải tuy cứng cỏi như thế nhưng cũng bị chưởng lực của đối phương búa quá mạnh, khiến thân hình bị lão đảo không ngớt. Bóng đen kia từ trên không lộn một cái, rồi bay về xuống đất.

Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp nhìn kỹ bóng kia chính là Lam Hải Bình.

Lam Hải Bình đáp ngay trước mặt Tô Bằng Hải định ra tay thì bỗng Đằng Lô và Hạ Vân Phong xông tới bao vây lại.

Lam Hải Bình tuy là tuyệt thế võ công, song vòng vây kia toàn là những cao thủ nhất lưu nên muốn thắng gấp cũng không dễ.

Côn Luân Tam Tử đứng xem sự biến hóa trong trận, không ai muốn ra tay trước khi thấy tình thế quá phức tạp.

Thông Linh đạo trưởng cũng không hơn gì mọi người có mặt nơi đây, nét mặt sa sầm, nghĩ ngợi rất lâu, nhưng cũng chẳng dám ra tay trước.

Quát Thương Sơn lúc đó yên lặng như chết tự bao giờ, không một tiếng thì thào. Người ta chỉ còn nghe tiếng gió và hơi lạnh bốc lên từ kẽ đá, khiến ai không phải là võ lâm cao thủ, lạc vào cảnh này không khỏi rợn người, lạnh xương.

Trong giây phút yên lặng này, tuy không ai nói lấy một lời, nhưng lòng họ nghĩ ngợi rất nhiều. Họ đang tính đến sự lợi hại, thâm ôn và diễn ra trong đầu óc những đường kiếm, những đường chưởng đã chuẩn bị đối phó với địch thủ.

Sự yên lặng đó chẳng kéo thêm được trước võ lâm háo thắng và trước đại sự cần phải thanh toán lẫn nhau.

Đỗ Duy Sinh bỗng thấy trước mặt mình, một tà áo trắng vụt tung thẳng lên trời. Lam Tiểu Diệp nhanh như chớp, đưa tay mặt về phía trước, phóng ra một chưởng, từ trên không công thẳng vào mặt Đỗ Duy Sinh.

Đỗ Duy Sinh tuy công lực cũng không kém phần thâm hậu, nhưng với đường chưởng tuyệt diệu của Lam Tiểu Diệp, lại còn từ trên phóng xuống nên không thể nào đỡ nổi.

Trước mặt vô số võ lâm cao thủ, lại là cao thủ trong chốn võ lâm, lão thêm có tánh không bao giờ chịu khuất phục kẻ thù.

Trong tình thế quá cấp bách, đỡ không nổi, tránh không kịp, lão vội khoa lấy tay Lý Thanh Loan, đưa người nàng ra phía trước để làm bia đỡ. Với thủ pháp độc ác của Đỗ Duy Sinh đã làm cho các cao cao thủ võ lâm có mặt nơi này kinh hãi.

Vì hai tay bị khóa chặt, Lý Thanh Loan chẳng còn phương chống đỡ hay né tránh. Thân hình nàng lão đảo, sắc mặt trắng chợt như quét vôi, đầu tóc bay tán loạn. Lý Thanh Loan chỉ còn chờ chết dưới làn chưởng của Lam Tiểu Diệp.

Lam Tiểu Diệp nội công đã đến mức tuyệt đỉnh, chưởng lực tuy đã phát ra, lại thu về... Trước độc kế của Đỗ Duy Sinh, nàng liền vận hết nội công để kịp thu chưởng về. Chỉ còn chậm đi một nháy mắt thì tánh mạng của Lý Thanh Loan không còn nữa.

Vừa thâu hết luồng chưởng đó về, thân hình nàng cũng vừa chạm xuống đất.

Thừa cơ hội đó, Đằng Lô, Phiêu Thiên Nhạn Hạ Vân Phong cùng ra tay một lượt áp tới. Lam Tiểu Diệp tuy được chân truyền các tuyệt thế võ công, nhưng vừa phát chưởng lại phải thu về, nên chân khí hao tổn không ít. Lại phải ứng phó một lúc cả ba tên võ lâm cao thủ, không phải là việc tầm thường.

Thấy thế, Bạch Vân Phi hét lên một tiếng, thân kiếm hợp nhất phóng mình bay qua trợ lực với Lam Tiểu Diệp.

Cũng nên biết Ngự Kiếm Thuật là một môn võ công luyện tập công phu nhất trong thiên hạ. Nếu đã sẵn có công lực tuyệt đỉnh, qua môn kiếm thuật này thì có thể chém chết người trong mười trượng.

Bạch Vân Phi tuy công lực không hơn Lam Tiểu Diệp, nhưng với môn này, chỉ thấy một luồng sáng loé chớp như điện, vụt chém thẳng vào mặt Đằng Lô.

Thông Linh đạo trưởng đóng cửa hai mươi năm để luyện môn Ngự Kiếm Thuật này, nhưng vì không đủ công lực nên không thể thu thập được kết quả, bao nhiêu công phu đều bỏ hết. Bây giờ lại thấy tận mắt được đường kiếm này với lối xử dụng tuyệt đỉnh. Lão tự nhiên cảm thấy vui vui, bất giác thốt lên miệng khen rằng :

- Kiếm pháp hay quá, bản đạo bữa nay mới được thấy.

Đằng Lô chỉ kịp thấy một luồng bạch quang từ trên chém xuống không còn nhận kịp đối phương. Vì đường kiếm đi quá nhanh, làm cho Đằng Lô choé mắt, mất hết cả bình tĩnh, không biết phải né đỡ cách nào, chỉ còn chờ chết.

Thoạt nhiên Đỗ Duy Sinh nạt lớn một tiếng, cánh tay mặt xách bổng Lý Thanh Loan, vụt phóng mình ra phía trước, ném người Lý Thanh Loan ra đỡ luồng bạch quang.

Bạch Vân Phi thân kiếm nhập một, chợt thấy Lý Thanh Loan bị Đỗ Duy Sinh đưa đến đỡ luồng chưởng của mình, hoảng sợ.

Bạch Vân Phi bèn vận hết nội khí, phóng ra một hơi mạnh theo thế Đông Thiên, chân khí tan đi, tự nhiên kiếm quang từ từ dừng lại. Nàng vội đưa tay ra ôm lấy người Lý Thanh Loan. Tất cả những hành động và cử chỉ đó trong chớp mắt mà thôi.

Lam Tiểu Diệp đứng thừ người ra một bên, mãi mê xem sững những đường kiếm của Bạch Vân Phi đã xử dụng.

Trong lúc nàng đang sửng sốt thì Tô Hùng thừa cơ phóng mình lên nhanh như chớp giật lấy ba cuốn kỳ thư trong tay Lam Tiểu Diệp.

Với hành động nhanh như chớp, Tô Hùng đã lách xa hơn ba thước trước khi Lam Tiểu Diệp phát giác.

Lam Tiểu Diệp tức giận vô lường, nàng hét to một tiếng, vụt phóng mình đuổi theo Tô Hùng.

Tô Bằng Hải thấy ba cuốn võ lâm kỳ thư đã bị Tô Hùng giật được, trong lòng trần ngập vui mừng.

Tô Bằng Hải vội phóng mình theo Tô Hùng ra khỏi Quát Thương Sơn. Tô Bằng Hải chớp mắt đã thấy Lam Tiểu Diệp đuổi tới. Ông ta dư biết Lam Tiểu Diệp thân pháp kỳ bí, võ công tuyệt thế, sợ rằng ba cuốn kỳ thư vừa lấy được phải mất lại nơi tay nàng. Tô Bằng Hải nạt to một tiếng, cây Long Đầu Trượng quay nhanh mấy vòng, cản đường Lam Tiểu Diệp lại.

Lam Tiểu Diệp thân mình bay lững giữa trời, thấy khó mà lách lọt qua khỏi cây gậy long đầu đó. Nhưng may nhờ nàng thuộc hết cả những kỳ bí trong Quy Nguyên Mật Tập. Trong tình thế nguy cấp, nàng vội nghĩ ra một cách hoá giải.

Khi Long Đầu Trượng của Tô Bằng Hải vừa đánh tới, chỉ thấy nàng lách mình nghiêng theo thế của Tô Bằng Hải, đưa tay ra từ từ gạt chiếc gậy sang một bên. Thì ra nàng đã dùng thế mượn cang phá cang.

Trong khi từ từ đưa tay ra chặn long đầu, thân hình nàng bay bổng lên không, rồi dùng thế Tiểu Yến Tung Vân tức thì thân nàng nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Lối xử dụng tuyệt học, đã làm cho các cao thủ toàn trận đều kinh hoảng trước tuyệt thế võ công của nàng.

Tô Bằng Hải biết mình không làm gì được Lam Tiểu Diệp, nhưng chỉ cốt chặn thế đi của nàng để Tô Hùng có thì giờ tẩu thoát.

Lam Hải Bình thấy thế muốn bay mình đuổi theo, nhưng lại bị Ngũ Kỳ phân cuộc chặn lại không thể lướt tới.

Lam Tiểu Diệp nắm kỳ thư trong tay để Tô Hùng giật đi, nàng tức giận hết sức. Đang muốn đuổi theo lại bị Bạch Vân Phi đón lại nói :

- Diệp muội ! Hãy để cho nó đi đi, đừng đuổi theo làm gì. Tin chắc rằng bọn Thiên Long Bang cũng không thể nào mang được ba cuốn kỳ thư này về tổng đàn. Chuyện này cũng không phải sẽ chấm dứt nơi đây.

Lam Tiểu Diệp nghĩ lại, cảm thấy lời nói của Bạch Vân Phi rất đúng, nên cười tươi tỉnh nói :

- Đại tỷ tỷ nói rất phải, ba cuốn Quy Nguyên Mật Tập kia là vật bất tường trong võ lâm, dẫu Thiên Long Bang có giật được cũng chỉ gây tang tóc cho bọn hăn mà thôi.

Bạch Vân Phi nghe nói gật đầu, định nói gì nhưng thấy bọn người trong bốn đại môn phái từ từ bước qua, ai nấy đều đưa mắt nhìn nàng. Thấy tình thế không hay, nên nàng lặng tiếng.

Đỗ Duy Sinh bước tới, nhìn Bạch Vân Phi bằng một mắt như có vẻ đắc ý, cười hô hố nói :

- Bạch cô nương ! Nay ba cuốn kỳ thư kia rơi vào tay Thiên Long Bang. Cô nương có ý định sẽ đến đó lấy lại ba cuốn kỳ thư không ?

Bạch Vân Phi thấy Đỗ Duy Sinh nói như vậy, biết Đỗ Duy Sinh có ý ngạo mình nên chỉ mỉm cười mà nói :

- Đỗ lão tiên bối đừng có quan tâm đến tôi làm gì ? Chúng tôi làm sao có cách lấy lại ba cuốn kỳ thư lại được thì thôi.

Côn Luân Tam Tử, Thông Linh đạo trưởng mặt mày buồn xo và nhỏ nhẹ nói :

- Thiên Long Bang năm ngoái, khi đấu kiếm, đã từng bị phá do tay cô nương. Nhưng như thế đã không phải hoàn toàn hết đâu, thế lực vẫn còn nhiều. Ba cuốn kỳ thư đó là của quý cô nương, mà người võ lâm khó tìm thấy, nay lại lọt về tay Thiên Long Bang. Thế là từ nay trên chốn giang hồ còn nhiều chuyện không hay cho giới võ lâm. Thật là một điều không thể nào không lo ngại đến.

--- oOo ---